

Chương 59

BÁT ỨNG ĐẠI CHIẾN SONG GIẢ THỊ

Tiêu Bách Thành nói:

– Gã tiểu tử đó ta vừa mới gặp ở trà quán của Đình Bi Tử tại ngoài cửa nam thành. Có gì đáng sợ đâu? Chúng ta lại không hành động ra mặt.

Lục Ứng khẽ hỏi:

– Thiếu gia định hạ thủ cách nào?

Tiêu Bách Thành đáp:

– Đó chính là điều ta muốn hỏi hai người. Nếu ta đã có chủ ý hà tất phải thương lượng với các người nữa.

Lục Ứng ngầm nghĩ nói:

– Tính nết thiếu gia bọn thuộc hạ đã rõ rồi. Nếu không chụp được cặp gà mái đó quyết chẳng cam lòng. Nhưng thiếu gia nên biết hai ả này không phải tầm thường. Chẳng những thiếu gia cần giấu người ngoài mà cả lão gia cũng không được kinh động đến. Chúng ta phải lén lút hành động mới được.

Tiêu Bách Thành nói:

– Cái đó đã hẳn.

Lục Ứng lại nói tiếp:

– Theo ý của tiểu nhân thì nên kêu cả lão thất lão bát đến đây bàn định kế hoạch. Chờ đến canh một đêm nay...

Tiêu Bách Thành lắc đầu ngắt lời:

– Không được.

Lục Ứng ngạc nhiên hỏi:

– Tại sao vậy?

Tiêu Bách Thành đáp:

– Hai con a đầu đó đã ước hẹn với thằng lỏi Lệnh Hồ Bình canh một đêm nay đến trước Dực Vương miếu ở phía đông thành. Nếu thằng lỏi đó giương cung lấp tên thì hai con a đầu kia không lọt vào tay ta được nữa.

Lục Ứng nghi ngờ hỏi:

– Hai con a đầu đó đã ngầm ngầm đính ước với thằng lỏi đó ư?

Tiêu Bách Thành đáp:

– Bề ngoài chúng ước hẹn đấu kiếm mà thực ra chỗ dụng làm của hai con a đầu chỉ nhìn thoáng cái là nhận ra ngay. Hơn nữa thằng lỏi Lệnh Hồ Bình kia lại là tay đao để về môn này. Đêm hôm khuya khoắt tỷ kiếm nơi hoang vắng ư? Hà hà! Bọn chúng sau hết không đưa đến chỗ dẫu bực thì ra ngu quá.

Lục Ứng châu mày tựa hồ nói để mình nghe:

– Vậy thì làm thế nào?

Ngũ Ứng đảo cặp mắt long lên, đột nhiên cất tiếng:

– Biện pháp này chẳng hiểu có linh nghiệm chăng?

Tiêu Bách Thành ủa một tiếng hỏi:

– Biện pháp gì?

Ngũ Ứng trở tay đáp:

– Bây giờ hãy còn sớm, chúng ta lại chỗ kia thủng thẳng bàn tính cũng được.

o O o

Trong căn thượng phòng ở hậu viện Tập Hiền khách sạn, hai chị em Giả Tường và Giả Vy đang tranh luận, mỗi ả một câu. ả nào cũng cho là mình diễn hay hơn đối phương.

Sau cùng hai cô đi đến chỗ hòa dịu đều công nhận cả hai người đều diễn hay.

Vì công việc của hai cô là phải biểu diễn tuyệt hảo. Nếu một cô diễn hay, còn một cô dở lòi đuôi ra là hỏng việc. Hiện giờ chưa có ai khám phá ra hai cô là gái thì cách biểu diễn của hai cô đều xuất sắc.

Giả Tường cười nói:

– Ai cũng bảo anh chàng Lãng Đãng công tử đó có những điểm này điểm nọ ghê gớm. Chẳng ngờ nghe danh không bằng kiến diện. Gã bất quá chỉ có vậy mà thôi.

Giả Vy cười đáp:

– Có lúc tiểu muội toát mồ hôi, nhất là khi gã nói tới giữa gã và Hỏa Lôi bà bà đều có chuyện nghĩ không ra...

Giả Tường ngắt lời:

– Phải rồi. Lúc đó trống ngực ta cũng đập thành thành. May mà gã nói ngay chuyện gã không hiểu là chuyện khác. Giả tỷ gã dùng dằng chút nữa hoặc giả ta còn trầm tĩnh được, chứ người thì khó nói lắm.

Giả Vy háng đặt đáp:

– Thôi đi, lúc đó tỷ tỷ cũng tái mặt, bây giờ lại còn tưởng mình trầm tĩnh hơn

tiểu muội.

Giả Tường hỏi:

– Người làm sao?

Giả Vy hỏi lại:

– Tiểu muội làm sao?

Giả Tường đáp:

– Người không nhìn thấy mặt người mà chỉ biết nói người ta.

Giả Vy nói:

– Bất luận trường hợp nào, tiểu muội cũng vẫn hơn. Lúc ban đầu tiểu muội không trầm tĩnh, thò tay xuống gầm bàn kéo tử tử thì, hà hà...

Hai cô nói mấy câu nữa lại đi tới chỗ gây lộn.

Giữa lúc ấy, ngoài viện có tiếng bước chân vang lên, mà số người tiến vào đường như không phải chỉ có một.

Bỗng nghe có người vừa đi vừa nói:

– Vị Lãng Đãng công tử đó quả nhiên danh bất hư truyền...

Hai chị em họ Giả liền ngừng cuộc tranh biện, nín thở lắng tai nghe.

Một người khác đáp:

– Chuyến này chạm trán hai chú cháu Tiêu Dương Vỹ, lại có Huỳnh Sơn Bát Ưng, không thì...

Một người khác ngắt lời:

– Cái đó đã hẵn. Thằng lỏi này tuy chẳng coi ai ra gì nhưng gã không phải là kẻ vụng về. Gã mà biết đối phương ước hẹn ra ngoài cửa bắc so tài cao thấp là để đủ có thời gian thông tri cho Bát Ưng đến viện trợ, thì tất gã không mắc bẫy. Phía trước quán trọ có khu đất trống, sao lại phải chạy xa mặt ngoài của cửa bắc để động thủ?

Người nói trước đáp:

– Đáng tiếc chúng ta chẳng phải người giang hồ, không thì Trần Lục này muốn đi coi họ tử đấu.

Người khác nói:

– Đẹp đi, đẹp đi. Họ động đao động kiếm, đem tính mạng ra làm trò chơi, ta tưởng dừng dây vào hay hơn.

Tiếng nói chuyện mỗi lúc một xa, sau không nghe thấy nữa.

Hai chị em họ Giả đưa mắt nhìn nhau rồi cùng với lấy thanh kiếm treo trên cách

giấu vào trong áo, ra khỏi khách sạn, tiến về phía bắc thành.

Lúc này, trời sắc hoàng hôn. Ngoài cửa bắc thành địa thế rất hoang lương. Trước kia còn có một tòa phân đà của Cái Bang, nay tòa này bị thiêu rụi rồi, lại càng tiêu điều vắng vẻ. Phóng tầm mắt nhìn tận đằng xa đến mấy dặm không có lấy một nóc nhà.

Hai chị em họ Giả ra khỏi thành chẳng ngần ngại gì tiến thẳng đến nền nhà cũ của phân đà Cái Bang.

Hai cô tin rằng địa điểm tử đấu của hai bên là đồng gạch ngói đổ nát phía sau rừng cây.

Hai cô vừa tiến vào rừng đã cảm thấy có điều bất diệu vì chung quanh tĩnh mịch quá chừng.

Giả Tường đột nhiên dừng bước la lên:

– Hầy khoan! Không chừng chúng ta bị họ trêu cợt rồi.

Giả Vy đi trước liền dừng bước quay lại nói:

– Tình hình quả có điều khác lạ.

Đột nhiên ở mé tả có tiếng cười âm trầm vang lên:

– Phải rồi. Tình hình quả có điều khác lạ. Đáng tiếc cho các người biết ra thì đã quá muộn. Hai con nha đầu khôn hồn thì nhận lấy số mạng.

Giả Tường, Giả Vy đang còn ngơ ngác thì bốn mặt có sáu hán tử áo xanh xuất hiện. Binh khí của sáu tên này là Lưu Tinh Phi Trảo buộc bằng dây xích bạc vào hai cổ tay. Trong bóng tối lấp loáng ánh ngân quang như sáu con độc xà chuyển động.

Hai chị em họ Giả ngó thấy binh khí của sáu hán tử đã đoán ra lai lịch của bọn chúng là Huỳnh Sơn Bát Ứng.

Tuy hai cô chưa ra đời lâu ngày và thiếu kinh nghiệm lâm địch nhưng môn Võ Hầu kiếm pháp gia truyền đã luyện tới trình độ tương đối thuần thục.

Hai cô ngó thấy bốn mặt đều có địch nhân liền rút độc kiếm ra, chân xoay đi một vòng, người giữ yên chỗ từ từ di động.

Tuy hai cô thủ thế nghiêm mật mà thực ra coi sáu tên cao thủ phái Huỳnh Sơn này không vào đâu.

Sáu người mặc áo xanh chính là lục ứng trong Bát Ứng, chỉ thiếu Thủ Ứng và Nhị Ứng.

Tên phát thoại vừa rồi là Tam Ứng Tăng Văn Tiêu ở địa vị tối cao.

Lục ứng xuất hiện nhưng chưa động thủ ngay. Dĩ nhiên chúng định bắt sống. Sáu tên cao thủ này cũng chẳng coi chị em họ Giả vào đâu.

Tam Ứng Tăng Văn Tiêu tiến lên một bước cười hỏi:

– Thế nào? Hai con nhỏ kia. Các người trao đổi mấy chiêu cho biết cân lạng rồi hãy định giá tiền chứ?

Giả Tường co khuỷu tay khế điểm về phía sau. Giả Vy ra hiệu đã hiểu ý rồi. Hai cô quát lên một tiếng. Kiếm quang lấp loáng nhảy xổ về phía hai địch nhân.

Hai tên bị tấn công là Ngũ Ứng Bàn Đại Đăng và Thất Ứng Tăng Thủy Ba.

Thất Ứng Tăng Thủy Ba là tên có nhiều tâm kế nhất trong bọn Huỳnh Sơn Bát Ứng. Gã nhân lúc Tam Ứng Tăng Văn Tiêu đang phát thoại đã chuẩn bị ra chiêu kỳ diệu một cách đột ngột để chiếm công đầu.

Gã chắc mẩm hai con a đầu này lớn mật đến đâu cũng không dám động thủ càn rỡ. Chẳng ngờ hai cô không đợi Tam Ứng dứt lời đã phát động thế công phóng kiếm đâm tới.

Võ công của Thất Ứng không đến nỗi kém cỏi, chỉ vì phân tâm một chút để kiếm đâm tới trước mặt mới phát giác.

Trong lúc cấp bách không kịp hóa giải, đành ngửa người ra tránh chỗ yếu hại trước mặt. Đồng thời gã rung tay vung cây lưu tinh ra cuốn lấy thanh kiếm.

Người phóng kiếm đâm tới nếu là Giả Vy thì e rằng Thất Ứng đã gặp dữ nhiều lành ít.

Đáng tiếc người phát chiêu lại là Giả Tường.

Đây không phải nói là kiếm pháp của Giả Vy cao minh hơn Giả Tường mà là tính cách của hai người khác nhau nên vận dụng chiêu thức có chỗ bất đồng. Giả Vy thấy địch nhân ngửa người lùi lại là lập tức rượt theo. Mũi kiếm đang phóng tới liền đổi thế chém xuống trước ngực đối phương, thì dù Thất Ứng có quảng lưu tinh quét tới cũng khó lòng tránh được chiêu kiếm nguy hiểm.

Giả Tường không làm thế. Cô chị này bảo thủ hơn cô em. Cô thấy địch nhân ngửa người ra sợ thu thế không kịp để người mình đè lên người đối phương coi thật bất nhã. Cô biết cơ hội này khó kiếm mà vẫn chùn tay lại.

Cô chờ cho cây lưu tinh của đối phương móc sấn mới thuận thế phóng chiêu kiếm thứ hai. Thế là cô dành phương tiện cho Thất Ứng Tăng Thủy Ba.

Thất Ứng nhảy lùi lại tuy tránh khỏi hiểm chiêu nhưng cũng bị mũi kiếm móc rách một mảng áo lớn. Có điều rách áo không bằng rách một đường cho chảy máu.

Trong lúc này, bên kia Giả Vy phóng kiếm đâm tới Ngũ Ứng Bàn Đại Đăng. Gã này đề phòng trước nên cô không chiếm được chút tiện nghi nào.

May ở chỗ Giả Vy phóng ra những đường kiếm tàn độc đều nhằm vào nơi trí mạng của đối phương. Mặt khác Ngũ Ứng chỉ định bắt sống không dám đả thương cô.

Trong lúc nhất thời hai chị em vẫn duy trì được thế giằng co, hiện trạng này duy

trì được bao lâu khó mà biết được. Ngoài ra còn bốn tên Tam, Tứ, Lục, Bát Ứng chưa gia nhập cuộc chiến. Chúng đứng tự thủ bàng quan không phải là vì muốn giữ quy củ võ lâm, nhưng chúng biết hai cô đã thành thân cá chậu chim lồng, chẳng lo gì thoát khỏi bàn tay chúng.

Trong chớp mắt hai bên đã qua lại mười mấy chiêu.

Giả Tường đột nhiên cất tiếng hô:

– Giang Lưu Thiên Địa Ngoại.

Giả Vy lập tức hô theo:

– Sơn Sắc Hữu Vô Chung.

Tam Ứng Tăng Văn Tiêu sững sốt hỏi:

– Hai con nha đầu này một xướng một họa. Đột nhiên chúng ngâm thơ là có ý gì?

Tứ Ứng Trương Thanh Khê nói:

– Phải rồi! Tiểu đệ nghe nói Võ Dương bát tử khi bày Đại La hán trận, thường đặt kiếm quyết thành văn vần, mượn điều xướng họa để hô ứng với nhau. Hai con nha đầu này, mỗi con theo một ngã không liên lạc được với nhau mà câu thơ chúng ngâm lại không liên quan gì đến kiếm quyết mới thật là kỳ

Lại nghe Giả Tường đánh mấy chiêu nữa rồi pháp thanh ngâm tiếp:

– Phồn Hán Đoạn Tiêu Tức.

Giả Vy liền ngâm theo:

– Tử Sinh Trường Biệt Ly.

Tam Ứng Tăng Văn Tiêu lại sững sốt hỏi:

– Lão tứ, người đã nghe rõ chưa? Hai con nha đầu này nói giọng bất tường. Có phải chúng định dùng bảo kiếm trong tay tự vẫn không?

Tứ Ứng Trương Thanh Khê chau mày đáp:

– Cái đó...

Không ngờ Tứ Ứng chưa dứt lời, tình hình đấu trường đột nhiên thay đổi.

Hai chị em họ Giả hai lần ngâm thơ, trường kiếm trong tay các cô cũng thay đổi. Trong khoảng khắc, hai thanh trường kiếm động tác cực kỳ biến ảo. Làn kiếm ánh lóa mắt lưu chuyển không nhất định.

Ngũ Ứng và Thất Ứng nhất thời không chống nổi phải lùi hoài.

Tam Ứng Tăng Văn Tiêu gật đầu nói:

– Võ Hầu kiếm pháp của hai con nha đầu này quả có chỗ kỳ diệu. Nếu chúng luyện thêm năm, ba năm nữa, không chừng sẽ nổi tiếng lớn...

Tứ Ứng Trương Thanh Khê ngắt lời:

– Xem chừng Lão Ngũ và lão Thất không chống nổi nữa rồi. Chúng ta phải nhập cuộc đi thôi.

Tam Ứng Tăng Văn Tiêu đáp:

– Không sao. Hãy chờ lát nữa đã. Hai con nha đầu toan liều mạng đó, nhưng muốn thắng được lão Ngũ và lão Thất thật không phải chuyện dễ.

Giữa lúc ấy hai chị em họ Giả cả người lẫn kiếm quang đột nhiên vọt lên cao hai trượng xoay chuyển trên không một vòng như sao sa.

Một luồng ngân quang vọt về phía Tam Ứng Tăng Văn Tiêu và Tứ Ứng Trương Thanh Khê.

Tam Ứng và Tứ Ứng chẳng khi nào ngờ tới hai con nha đầu đang kịch chiến lại bỏ địch nhân một cách đột ngột tập kích người ngoài. Trong lúc thắng thốt chúng không kịp trở tay thì song kiếm đã đâm tới trước mặt.

Lục Ứng và Bát Ứng chia nhau đứng hai mặt nam bắc không kịp giải cứu, giương mắt lên ngó hai thanh trường kiếm sa xuống như làn cầu vồng mà không làm gì được.

Tam Ứng và Tứ Ứng té xuống đất tuyết nhuộm máu đỏ hồng.

Lục Ứng và Bát Ứng huy động Lưu Tinh Trảo vọt lại tấn công, Ngũ Ứng và Thất Ứng cũng đuổi tới.

Hai chị em họ Giả tuy dùng kỳ chiêu đặc thủ, nhưng hiện giờ lâm vào tình trạng một phải địch hai.

Tứ Ứng tức giận huy động bốn cây Lưu Tinh Phi Trảo lên vù vù. Chị em họ Giả lọt vào giữa vòng ngân quang dày đặc.

Lưu Tinh Phi Trảo là một thứ binh khí kỳ môn ở ngoài Thập bát ban binh khí. Mỗi cây ở đầu đều có sợi dây xích dài trượng rưỡi và có gấn cương để móc vào da thịt hoặc binh khí của đối phương.

Thứ binh khí này dùng đủ công dụng của các thứ tiên, trùy, câu, sách. Ở nơi hoang dã tay cầm phi trảo trường để vung ra bốn mặt, uy lực đến được ba trượng vuông. Huỳnh Sơn Bát Ứng ỷ vào độc môn binh khí này để nổi danh.

Tam Ứng và Tứ Ứng uổng mạng rồi, còn lại tứ ứng không tính đến chuyện bắt sống hay không bắt sống, xông cả vào tấn công thật sự.

Chị em họ Giả bị bốn cây Lưu Tinh Trảo bao vây dần dần không chống nổi.

Đồng thời bốn địch nhân vì muốn báo thù cho bạn nên không úy kỵ điều gì nữa. Hai cô đều biết mình chỉ sơ tâm một chút là mất mạng ngay.

Hai cô tâm ý như nhau ở chỗ nếu để kiệt lực mà chết không bằng đoạt lấy thể

công, phát huy toàn bộ lực lượng để ngọc đá đều ra tro, ít nhất cũng phải hạ hai tên địch nhân nữa.

Hai cô quyết định rồi đưa mắt ra hiệu cho nhau, đồng thời quát to một tiếng, bỏ mặc Lưu Tinh Trảo của Ngũ Ứng và Lục Ứng, phóng kiếm đâm tới Thất Ứng và Bát Ứng.

Sột một tiếng! Hai cây phi trảo của Ngũ Ứng và Lục Ứng móc trúng đối phương. Hai thanh trường kiếm của chị em họ Giả cũng đâm thủng ngực Thất Ứng và Bát Ứng.

Thất Ứng và Bát Ứng rú lên một tiếng thê thảm khiến Ngũ Ứng và Lục Ứng không kịp phóng lưu tinh ở đầu dây xích vội đẩy hai chị em ra một bên.

Hai chị em bị đẩy ra rồi mà vẫn không gỡ được nhát kiếm trí mạng mà Thất Ứng và Bát Ứng phải chịu đựng.

Chị em họ Giả bị phi trảo móc rách thịt đau quá buông tay, trường kiếm rơi xuống đất. Người hai cô cũng hôn mê luôn.

Lục Ứng Phương Thủ Nhân nghiêng răng thóa mạ tiện nhân, vung Lưu Tinh Trảo lên toan đập xuống đầu Giả Tường.

Ngũ Ứng Bàn Đại Đẳng đột nhiên vung lưu tinh ra cản lại:

– Lão Lục, làm thế không được.

Hai cây lưu tinh đụng nhau tia lửa bắn tung tóe.

Lục Ứng Phương Thủ Nhân trợn mắt lên hỏi:

– Lão Ngũ! Lão điên rồi chẳng?

Ngũ Ứng Bàn Đại Đẳng tiến lại một bước điểm huyết hai chị em họ Giả, rồi quay lại lắc đầu đáp:

– Không thể hạ sát hai con tiện nhân này được. Chúng mà chết thì bọn ta cũng hết sống.

Lục Ứng Phương Thủ Nhân ngơ ngác hỏi:

– Lão Ngũ bảo...

Ngũ Ứng Bàn Đại Đẳng ngượng cười thở dài ngắt lời:

– Ta nói vậy chắc lão Lục hiểu rồi. Trận này chúng ta mất bốn người mà hai ta còn muốn trở lại Huỳnh Sơn thì phải tạm thời để hai con tiện nhân này lại.

Lục Ứng Phương Thủ Nhân hỏi:

– Để hai thị cho Tiêu đại thiếu gia hưởng thụ rồi chúng ta tìm cách thoát thân ư?

Ngũ Ứng Bàn Đại Đẳng thở dài đáp:

– Ngoài cách này không còn biện pháp nào khác.

Lục Ứng Phương Thủ Nhân ngó lại mấy cô hần học nói:

– Bọn lão Tam chết đáng kiếp. Tiểu đệ bảo cả bọn xông cả vào động thủ thì đâu đến nỗi? Chẳng những chúng ta bắt được hai con tiện nhân cho đại thiếu gia, rồi y muốn lấy làm vợ hay làm gì cũng được, nhưng lão Tam lại nói Võ Hầu kiếm pháp có chỗ ảo diệu gì gì...

Ngũ Ứng Bàn Đại Đăng chau mày ngắt lời:

– Thôi đành! Chuyện đã xảy ra, người chết rồi còn nhắc lại làm chi?

Lục Ứng Phương Thủ Nhân trở vào hai chị em Giả thị bị điểm huyết nằm ở dưới đất hỏi:

– Bây giờ xử lý với hai con a đầu này bằng cách nào?

Ngũ Ứng Bàn Đại Đăng đáp:

– Trước hết chúng ta mai táng bọn lão Tam rồi người mang hai con a đầu này ẩn vào một chỗ để ta đến Hương Hoa viện.

o O o

Phương đông vừng trăng tỏ đã mọc lên.

Trước Dực Vương miếu, Lệnh Hồ Bình hai tay chấp đũa sau lưng bước lui rồi lại bước tới, chờ đợi hồi lâu, thủy chung không thấy hai chị em họ Giả lộ diện, bất giác chàng nảy dạ hoài nghi.

Chàng tự hỏi:

– Hai chị em họ Giả đã ước hẹn đầu canh một tối đây, sao bây giờ chưa tới? Phải chăng đã xảy ra chuyện gì?

Chàng không do dự nữa, lật đặt cải trang trở gót đi về phía phường Lạc Dương. Chàng không tra hỏi Tập Hiền sạn mà vào thẳng Thái Bình sạn ở phía đối diện.

Trước nay hai chú cháu họ Tiêu ở Huỳnh Sơn vẫn ăn xài rộng rãi tất ở khách sạn lớn nhất. Lệnh Hồ Bình đoán hai chị em họ Giả có xảy chuyện gì nhất định cũng có liên quan đến chú cháu họ Tiêu.

Chàng thi triển khinh công tra xét các căn thượng phòng ở mỗi viện và không thấy chú cháu họ Tiêu ở khách sạn này.

Lệnh Hồ Bình lại quay ra phía trước theo cửa chính tiến vào nắm lấy một tên tiểu nhị hỏi:

– Tiêu đại gia có ở hậu viện không?

Tiểu nhị ngắm nghía chàng từ trên xuống dưới thấy cách ăn mặc rất lịch sự liền niềm nở cười đáp:

– Phải chăng công tử muốn hỏi đến Tiêu đại gia? Tiêu đại gia đến Hương Hoa viện rồi.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

– Còn Tiêu thiếu gia đâu?

Tiểu nhị ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

– Vụ này... tiểu nhân không để ý... Ồ! Dường như... Dường như cũng ra khỏi cửa rồi.

Lệnh Hồ Bình gật đầu toan dời gót, tiểu nhị liền cười hỏi:

– Công tử kiếm Tiêu đại gia có việc gì sáng mai hẵng tới. Bây giờ lão nhân gia chưa về thì chắc không về nữa.

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Ai đã đến Hương Hoa viện mà trở về thì Hương Hoa viện không đáng là Hương Hoa viện nữa.

Tại Hương Hoa viện đàn sáo du dương, tiếng cười không ngớt. Trong sương phòng ở lớp thứ ba về phía đông lại càng náo nhiệt, vì đó là nơi tiếp khách của Tiểu Diệm Hồng.

Đêm nay Bách Thủ Ngô Công Tiêu Dương Vỹ dường như đặc biệt cao hứng. Thủ Ứng và Nhị Ứng cũng hứng chí không kém. Chỉ một mình Tiểu Lang Quân Tiêu Bách Thành là đứng ngồi không yên, trong lòng hồi hộp.

Tiểu Diệm Hồng làm cho gã rất mê ly, giả tử đêm nay Tiểu Diệm Hồng bầu bạn với gã, chắc gã cũng không nóng nảy đòi kiếm chị em họ Giả.

Nhưng Tiểu Diệm Hồng lại bồi tiếp Bách Thủ Ngô Công.

o O o